

torium, hvorom der er Tale, hvori der senere blev gjort Forandringer, som kunde begrunde en saadan Dom, som han søgte om det hele Territorium. Jeg maa til Slutningen med den høitærede Formands Tilladelse oplæse — og det haaber jeg skal være mit sidste Ord i denne Sag — hvad det var Hans Majestæt sagde ved den kongelige Resolution af 4de Juni 1661, idet jeg blot formønden maa tilføie, at Kongen meget godt kan give administrative Bestemmelser. De administrative Bestemmelser, der gives af Kongen, falde paa ingen Maade sammen med Love, og er et kongeligt Rescript givet i en Placat, er det paa ingen Maade afgjort, at det skal være, hvad vi nu kalde Lov, og ikke gaage ind under Navn af Anordninger eller under andre Navne, som betegne, at det er den administrative Myndigheds Billie, som tilfjendegives. Altsaa Resolutionen af 4de Juni 1661 lyder saaledes: „Eftersom Vi ikke tilfjends er nogen Huse eller Baaninger at ville have bestaaende nær under Fæstningen, at det kan være Fæstningen præjudicærlig, men at al den Plads indenfor gammel Vesterport, saa og paa denne Side Søerne og indenfor Barton, herester skal blive ubebygget, hvorimod Vi Eiermændene, som nogen have eller anden Plads indenfor fornævnte District havt have, til Vederlag igjen ville forunde saameget paa den gamle Ladegaardsmark paa hiin Side Søen, som de her indenfor, som forskrevet staaer, miste. Thi er Vores naabige Billie og Befaling, at I Enhver, som nogen Eiendom eller Plads haver indenfor fornævnte Steder, igjen udvise saa meget Jord og Plads paa fornævnte Ladegaardsmark som nogenledes til Vederlag mod det, han her under Fæstningen mistet haver, kan eragtes.“ Det er da den fuldstændigste Udskiftning, som tænkes kan, der findes her. Senere, det har den ærebe Landsstingsmand Ret i, lagde man et Baand paa disse Ciere (Brock: Sa!), men derfor tog man heller ikke Erstatning, da man gav det fri for nogle Aar siden.

Ordføreren: Det er med meget ringe Tilhøielighed, at jeg paany tager Ordet i nærværende Sag, men fra forskjellige Sider er der i den Grad taget Hensyn til mine tidligere

Foredrag, at jeg ikke vel troer at kunne holde mig tilbage. Sagen selv har desuden idetmindste for mig og det Standpunkt, hvorpaa jeg staaer, en saa afgjørende Interesse, at jeg ogsaa af den Grund maaskee kan opfatte det som en Pligt ikke at lade den gaae til Afstemning, førend jeg har forsøgt tydeligere at vise, hvorledes jeg troer, at den Anstuelse, jeg har gjort gjældende, maatte kunne forsvares. Ogsaa den høitærede Minister hittede i Forbigaaende i sit Foredrag, at han kunde ganske henholde sig til den ærebe Landsstingsmand paa høre Side (Brock), idet denne havde aldeles vist, hvor uheldig den Anstuelse er, som Ordføreren havde gjort til sin. Der er Andre, som paa lignende Maade have meent, at der kunde være megen Føie for mig til at optage den Handske, som den ærebe Landsstingsmand (Brock) skal formodes at have tilkastet mig. Men jeg skal dog ikke gjøre mig mit Hverv en Smule vansteligere, end det fornødtigvis bør være i dette Dieblif. Jeg skal ikke forsøge at forsvare en Lov, der ikke foreligger. Hvis det Endringsforslag til § 9, som jeg har været med at stille, var blevet vedtaget, vilde det have været fornødent for mig at vise hvorledes den Anstuelse, der gaar igjennem Commissionens Betænkning, og hvortil jeg har sluttet mig, fandt sit fuldstændige Forsvar. Det var mod denne Anstuelse, at det Angreb, som af den nævnte ærebe Landsstingsmand blev rettet mod mig, specielt var stilet. Det kan nu være mig ganske ligegyldigt, hvorvidt det i dette Dieblif maatte staae klart for Thinget eller ikke, at der i dette Angreb var Udskilligt, som efter min Overbeviisning ikke kan forsvares, thi det vil ikke kunne faae den ringeste Indflydelse paa Udfaldet af den forestaaende Afstemning. Nu foreligger Loven ikke i den Form, men i en væsentlig forskjellig, saaledes som den høitærede Minister i sin Tid har fremlagt den. Det er altsaa den, hvorom Tale nu er. Den høitærede Minister vil frie os for altfor skarpsindige juridiske Betragtninger og lede os til en sund, jævn og simpel Opfattelse af Forholdene, som maatte lade os see, hvor Ret og Billighed var. Jeg skal ogsaa følge ham paa denne Vej og begynde med at tage et særegent Exempel, dette Tankexperiment, som den høitærede